

ການລົບກວນຕໍ່ຊັບພະຍາກອນທາງນິເວດວິທະຍາໃນອ່າງນ້ຳຂອງ

ພົນລະເມືອງ ໃນອ່າງແມ່ນ້ຳຂອງ ດຳລົງຊີວິດຢູ່ ໂດຍເພິ່ງພາອາໄສພື້ນຖານ ຊັບພະຍາກອນທຳມະ ຊາດ ເພື່ອຮອງຮັບ ຊີວິດການເປັນຢູ່ຂອງເຂົາເຈົ້າ. ຈາກຜົນຂອງການເພິ່ງພາອາໄສດັ່ງກ່າວ ແລະການຂະ ຫຍາຍຕົວຂອງປະຊາກອນ, ການພັດທະນາທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນ ແລະ ການຄຸ້ມຄອງສິ່ງແວດລ້ອມມີຂອບເຂດຈຳກັດ, ເຮັດໃຫ້ອ່າງນ້ຳແຫ່ງນີ້ມີສຸຂະພາບສະພາບແວດລ້ອມ ເຊື່ອມໂຊມລົງ. ໂດຍປາສະຈາກ ການຄຸ້ມຄອງທີ່ດີ, ການເຕີບໂຕທາງເສດຖະກິດ ແລະ ການພັດທະນາ ໂຄງລ່າງສາມາດຄາດໄດ້ວ່າໃນອະນາຄົດ ຄວາມຕິ ງຄຽດຕໍ່ຄຸນນະພາບ ແລະ ປະລິມານຂອງນ້ຳ ແລະ ລະບົບນິເວດ ຈະເພີ່ມຂຶ້ນຢ່າງແນ່ນອນ.

ເຖິງວ່າຈະມີຄວາມກົດດັນ ເຫຼົ່ານີ້ກໍຕາມ, ຊັບພະຍາກອນ ທາງດ້ານກາຍະພາບ (ເຊັ່ນ ວ່າ: ອາກາດ, ດິນ, ແຮ່ທາດ, ດິນແດນ ແລະ ນ້ຳ) ໃນອ່າງ ແມ່ນ້ຳຂອງ ຍັງຢູ່ໃນສະພາບ ທີ່ດີຢູ່, ຍົກເວັ້ນບາງເຂດດັ່ງຕໍ່ ໄປນີ້:

- ມົນລະພິດທາງນ້ຳຢູ່ແມ່ ນ້ຳຂອງ ພົວພັນການ ໄຫຼລະບາຍ ການພັດທະນາຢູ່ເຂດຕົວເມືອງ ແລະ ເຂດເຮັດກະເສດສຸມໃນສາມຫຼຽມແມ່ນ້ຳ ຂອງ ແລະ ພູພຽງໂຄຣຣາຊ.
- ການປ່ຽນແປງທາງອຸທິກກະສາດ ຂອງແມ່ນ້ຳ ຂອງອັນເປັນຜົນຈາກການພັດທະນາເປັນຕົ້ນ ເຂື່ອນໄຟຟ້ານ້ຳຕົກ ແລະ ການພັດທະນາຊົນລະ ປະທານ.
- ຜົນກະທົບການພັດທະນາຂອງປ່າໄມ້ ແລະ ທາງ ກະສິກຳ ຕໍ່ການຫາປາ ແລະ ການລ້ຽງສັດນ້ຳ.

ກິດຈະກຳຕ່າງໆຂອງມະນຸດກໍມີຜົນກະທົບຢ່າງກວ້າງ ຂວາງຕໍ່ຄວາມໝັ້ນຄົງຂອງລະບົບນິເວດຂອງອ່າງເຊັ່ນ ດຽວກັນ, ເຊິ່ງໄດ້ເພີ່ມການຂົ່ມຂູ່ຈາກການພັດທະນາ.

ຄວາມອຸດົມສົມບູນ ທາງດ້ານຊີວະນາໆພັນໃນອ່າງ ແມ່ນ້ຳຂອງ, ອັນເປັນບ່ອນໜຶ່ງທີ່ຮັ່ງມີທີ່ສຸດໃນໂລກ, ກຳລັງໄດ້ຮັບຜົນກະທົບຈາກການສູນເສັງແຫລ່ງທີ່ຢູ່, ຍອັນສາເຫດຈາກການພັດທະນາ ປ່າໄມ້, ການກະສິ ກຳ, ເຂື່ອນໄຟຟ້າພະລັງນ້ຳ ປະກອບກັບການເກັບ ກຸ້ວພືດພັນ ແລະ ສັດທ້ອງຖິ່ນເກີນຂອບເຂດ. ຜົນ ຕາມມາກໍຄື ບັນດາປະຊາກອນປາ, ພືດ ຊີວະນາໆ ພັນ ແລະ ປະຊາກອນສັດປ່າ ມີການຫຼຸດລົງ ຢ່າງວ່ອງໄວ.

ຄວາມກົດດັນຕໍ່ບັນດາຊັບພະຍາກອນສິ່ງແວດ ລ້ອມໃນອ່າງແມ່ນ້ຳຂອງແມ່ນພົວພັນກັນ ຢ່າງສັບສົນ ທີ່ເຂົ້າໃຈໄດ້ຍາກ. ບັນດາປັດໃຈຕ່າງໆ ເຊັ່ນວ່າ

ຄວາມທຸກຍາກ, ຄວາມບໍ່ໝັ້ນຄົງຂອງການຄອບຄອງ ທີ່ດິນ, ການອົບພະຍົບຍ້າຍ ຖິ່ນຖານ, ແລະການຂາດຈິດ ສຳນຶກຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມໄດ້ປະ ສົມປະສານກັນເຮັດໃຫ້ສະ ພາບແວດລ້ອມເຊື່ອມໂຊມ ລົງ. ຊັບພະຍາກອນທຳມະ ຊາດ ໄດ້ຖືກຊຸດຄົ້ນອອກມາ ນຳໃຊ້ ຫຼາຍກວ່າການອະນຸ ລັກ ຫຼື ການເກັບກຸ້ວແບບ ຍືນຍົງ.

ອ່າງແມ່ນ້ຳໄດ້ກ້າວເຂົ້າສູ່ໄລຍະ ຂອງການພັດ ທະນາແບບວ່ອງໄວ, ນັ້ນອາດທຳການດັດແປງ ພູມ ປະເທດ ຢ່າງຖາວອນ, ຄວາມອຸດົມສົມບູນຂອງລະ ບົບນິເວດ ແລະຄຸນນະພາບຂອງຊີວິດຂອງປະຊາຊົນ ທີ່ນີ້ ການພັດທະນາເປັນສິ່ງທີ່ຈຳເປັນ. ພຽງແຕ່ວ່າໃນ ຮູບໃດແບບໃດ ແລະເວລາໃດ ການເພີ່ມຂຶ້ນຂອງມັນ ສາມາດຄວບຄຸມໄດ້ ການຄຸ້ມຄອງທີ່ດີ ເປັນສິ່ງຈຳ ເປັນຫລາຍເພື່ອບັນເທົາຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະສັງຄົມທີ່ຄາດຄະເນໄວ້ ແລະສ້າງຄວາມເຊື່ອ ຫມັ້ນໄດ້ ໃຫ້ມີຄວາມຍືນຍົງຂອງຊັບພະຍາກອນທຳ ມະຊາດ.

ການລົບກວນຢູ່ອ່າງແມ່ນ້ຳຂອງ

ຊັບພະຍາກອນທາງນິເວດ ຂອງອ່າງແມ່ນ້ຳຂອງມີຄວາມສຳຄັນສູງ ຕໍ່ປະຊາຊົນຢູ່ໃນອ່າງນີ້. ປະຊາຊົນທີ່ເພິ່ງພາອາໄສການກະສິກຳ, ຫາປາ ແລະ ປ່າໄມ້, ຂຶ້ນໜຶ່ງ ໂດຍຂຶ້ນກັບຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ ເພື່ອຊີວິດການເປັນຢູ່ ແລະ ການປ້ອງກັນຈາກໄພທຳມະຊາດເຊັ່ນວ່າໄພນ້ຳຖ້ວມ.

ຊັບພະຍາກອນດ້ານນິເວດຂອງອ່າງແມ່ນ້ຳຂອງໄດ້ຖືກວິນິດໄສເບິ່ງ ເຫັນວ່າດີພໍໃຊ້ ຫາບໍ່ດີໃນຊ່ວງສອງທົດສະວັດຂອງຂະຫຍາຍຕົວເສດຖະກິດ ໃນປະເທດໄທ ແລະ ການກໍ່ສ້າງປະເທດຄືນໃໝ່ ຫລັງສົງຄາມໃນປະເທດກຳປູເຈັງ, ສປປ ລາວ ແລະປະເທດຫວຽດນາມ ກິດຈະກຳຕ່າງໆນາໆດັ່ງກ່າວ ມີຜົນຢ່າງກວ້າງຂວາງຕໍ່ການນຳໃຊ້ຊັບພະຍາກອນແບບບໍ່ຍືນຍົງ.

ເຖິງແມ່ນວ່າ, ການຫັນເປັນອຸດສະຫະກຳໃນເຂດອ່າງແມ່ນ້ຳຂອງຈະພົວພັນກັບການເຊື່ອມໂຊມລົງທາງດ້ານຄຸນະພາບທາງສະພາບແວດລ້ອມທ້ອງຖິ່ນກໍຕາມ, ແຕ່ການພັດທະນາອຸດສະຫະກຳທີ່ມີຂອບເຂດຈຳກັດ ມີຄວາມຫມາຍວ່າຜົນກະທົບທັງຫມົດທີ່ເປັນບັນຫາຂອງການຂາດຄວາມເອົາໃຈໃສ່. ສະພາບການດັ່ງກ່າວນີ້ມັນຕ້ອງການໃຫ້ມີການປ່ຽນແປງເພາະວ່າການພັດທະນາອຸດສາຫະກຳທີ່ກຳລັງຂະຫຍາຍຕົວຈົນກວ່າບາດກ້າວໃນການຫລີກລ່ຽງ ຫລືບັນເທົາຜົນກະທົບຈະຖືກປະຕິບັດ, (ໂດຍຜ່ານການດຳເນີນການປະເມີນຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມຢ່າງເຫມາະສົມ (EIA)).

ມີສອງຕົວປະກອບທີ່ເຮັດໃຫ້ມີການເຊື່ອມໂຊມຂອງຊັບພະຍາກອນນິເວດວິທະຍາໃນອ່າງແມ່ນ້ຳຂອງຄື:

- ການມີໂຄງລ່າງບໍ່ພຽງພໍ (ເຊິ່ງແມ່ນການສະໜອງນ້ຳ, ການບຳບັດເສດຊີ້ເຫຍື້ອ ແລະ ການບຳຈັດສິ່ງໂສໂຄກ) ສຳລັບສູນກາງຊຸມຊົນທີ່ສຳຄັນໄດ້ເປັນຕົ້ນເຫດເຮັດໃຫ້ເພີ່ມອັດຕາເລັ່ງການຫລຸດຕໍ່າລົງຂອງຄຸນນະພາບນ້ຳໃນທ້ອງຖິ່ນ.
- ການເພີ່ມຂຶ້ນຂອງພົນລະເມືອງຢ່າງບໍ່ຢຸດຢັ້ງ ແລະ ການຄວາມທຸກຍາກໃນຊຸມຊົນຢູ່ຊົນນະບົດ

ແລະ ຂາດຈິດສຳນຶກຕໍ່ບັນຫາທາງສະພາບແວດລ້ອມທີ່ມີຜົນເຮັດໃຫ້ການເກັບກຽວຊັບພະຍາກອນແບບບໍ່ຍືນຍົງ (ເຊັ່ນ ການປະມົງ) ແລະ ການຂະຫຍາຍກ້ວາງຂອງການກະສິກຳຂຶ້ນໜຶ່ງໄປສູ່ເຂດທີ່ອ່ອນໄຫວດ້ານນິເວດວິທະຍາ.

ການພັດທະນາເສດຖະກິດໃນອ່າງແມ່ນ້ຳຂອງ

ເສດຖະກິດຂອງບັນດາປະເທດ ທີ່ຕັ້ງຢູ່ຕາມແຄມຝັ່ງຂອງອ່າງແມ່ນ້ຳຂອງ ມີຄຸນລັກສະນະຂອງການຂະຫຍາຍຕົວສູງຄືກັນ. ເຖິງແມ່ນວ່າ, ເສດຖະກິດທ່ວາງຜ່ານມາບໍ່ດົນນີ້, ຢູ່ໃນອາຊີຕາເວັນອອກສ່ຽງໃຕ້ມີອັດຕາການເຕີບໂຕຊ້າລົງກໍຕາມ, ແຕ່ກໍຍັງຄາດຫວັງວ່າອັດຕາເຕີບໂຕດັ່ງກ່າວຈະກັບມາອີກເໝືອນປະເທດທີ່ຫັນເປັນອຸດສາຫະກຳ ແລະຫລາຍປະເທດເປີດຕົວເສດຖະກິດສູ່ການຕະຫລາດ.

ໃນດ້ານລົບຂອງການຂະຫຍາຍຕົວດ້ານເສດຖະກິດ ແມ່ນ ຄືວ່າມັນໄດ້ເພີ່ມອັດຕາການນຳໃຊ້ທຳມະຊາດ ຫຼາຍຂຶ້ນ, ທີ່ທຳໃຫ້ມີຄວາມກົດດັນຕໍ່ລະບົບນິເວດທຳມະຊາດ ທີ່ຄວາມຮຸນແຮງຂຶ້ນ.

ສິ່ງທີ່ທ້າທາຍຕໍ່ການຄຸ້ມຄອງ ສຳລັບລັດຖະບານແມ່ນການເຮັດໃຫ້ມີຄວາມຫມັ້ນໃຈ ວ່າຜົນປະໂຫຍດທີ່ໄດ້ຮັບຈາກ ການສືບຕໍ່ຂະຫຍາຍຕົວດ້ານເສດຖະກິດ ໄດ້ຖືກກະຈາຍໄປຢ່າງທົ່ວເຖິງ (ເຊັ່ນປະເດັນການກຳຈັດຄວາມທຸກຍາກໃນຊຸມຊົນ ຊົນນະບົດ) ແລະ ການປະສົບຜົນສຳເລັດໃນການຊົມໃຊ້ຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດແບບຍືນຍົງໄດ້, ໂດຍຈຳກັດຄວາມເຊື່ອມໂຊມທາງສິ່ງແວດລ້ອມ

ການກະສິກຳ.

ການກະສິກຳເປັນຂົງເຂດເສດຖະກິດສຳຄັນອັນດັບໜຶ່ງໃນອ່າງແມ່ນ້ຳຂອງ. ໃນເສດຖະກິດສ່ວນໃຫຍ່ຂອງຊົນນະບົດ ເຊັ່ນວ່າ ໃນປະເທດກຳປູເຈັງ ແລະ ປະເທດຫວຽດນາມ, ຫຼາຍກ່ວາໜຶ່ງສ່ວນສາມຂອງປະຊາກອນແມ່ນທຳງານຢູ່ໃນຂົງເຂດນີ້ເຊິ່ງ

ເຮັດໃຫ້ການກະສິກຳເປັນຕົວທີ່ປະກອບສ່ວນຫລັກໃນ
ການສ້າງລາຍຮັບແຫ່ຊາດ (GNP) .

ການຂະຫຍາຍເນື້ອທີ່ທີ່ເໝາະແກ່ການປູກຝັງ
ເພື່ອ ການກະສິກຳ ແມ່ນໄດ້ທຳລາຍປ່າໄມ້ຍືນດົນ -
ຍ້ອນບັນຫາມີລູກລະເບີດຍັງບໍ່ທັນແຕກໃນປະເທດກຳ
ປູເຈັງ ຊາວນາຫຼາຍຄົນຈຶ່ງເລືອກການຖ່າງປ່າພື້ນ
ທີ່ແຫ່ງໃໝ່ ດີກ່ວາ ຈະສ່ຽງເຮັດນາໃສ່ເນື້ອທີ່ນາເຂົ້າທີ່
ມີຢູ່ແລ້ວ.

ຄວາມແໜ້ນໜ້າຂຶ້ນຂອງການກະສິກຳໃນອ່າງແມ່
ນ້ຳຂອງ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ມີຜົນໃນການເພີ່ມການໃຊ້ທາດເຄ
ມີສຳລັບກະສິກຳເຊັ່ນຢາຂ້າແມງໄມ້ຫຼາຍຂຶ້ນ. ການນຳ
ໃຊ້ທີ່ປະເທດໄທ ເພີ່ມຂຶ້ນເກືອບຫົກເທົ່າລະຫວ່າງປີ
1976 ຫາ 1989 ເຊິ່ງປະລິມານການໃຊ້ທາດເຄມີເຖິງ
1/2 ລ້ານໂຕນ. ການຂະຫຍາຍການນຳໃຊ້ປຸຍເຄມີ
ແລະ ຢາຂ້າແມງໄມ້ຢ່າງໜັກໜ່ວງ ສາມາດມີຜົນກະ
ທົບດ້ານລົບຕໍ່ຄຸນນະພາບນ້ຳໜ້າດິນ ແລະ ນ້ຳໃຕ້ດິນ
ແລະ ສຸຂະພາບທັງຂອງມະນຸດ ແລະ ສັດໄດ້. ໂດຍ
ສະເພາະບັນຫາທີ່ໜ້າເປັນຫ່ວງຫຼາຍກໍຄືຢາຂ້າແມງໄມ້
ທີ່ອອກລົດດິນເຊັ່ນ DDT ເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ເກີດອາການ
ຮ້າຍແຮງໄລຍະຍາວຕໍ່ສຸຂະພາບຂອງຄົນເຮົາ ແລະ
ເປັນການຂົ່ມຂູ່ຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ.

ການດຳເນີນກິດຈະກຳການເຮັດໄຮ່ເລື່ອນລອຍ
ໄດ້ຖືກວິພາກວິຈານວ່າມີສ່ວນອັນສຳຄັນ ທີ່ເຮັດໃຫ້ປ່າ
ໄມ້ເຊື່ອມລົງ ແລະ ເກີດມີການເຊາະເຈື່ອນ. ການປະ
ມານຜົນກະທົບອັນໃຫຍ່ຫຼວງນີ້ແມ່ນເຮັດໄດ້ຍາກ,
ການເຮັດໄຮ່ເລື່ອນລອຍ ຫລື ເຄິ່ງເລື່ອນລອຍແບບ
ພື້ນບ້ານຖືກຍອມຮັບວ່າເປັນກິດຈະກຳແບບຍືນຍົງໄດ້
ເຊິ່ງຜົນດິນທີ່ຖືກປ່ອຍເວລາຍາວພໍທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ມັນກັບ
ຄືນສູ່ທຳມະຊາດເດີມໄດ້. ບັນຫາກໍມີຢູ່ວ່າການເພີ່ມ
ຄວາມໜ້າແໜ້ນຂຶ້ນຂອງປະຊາກອນ, ຮອບວຽນການ
ທຳການປູກຝັງກໍຍິ່ງສິ້ນເຂົ້າ, ເນື້ອທີ່ດິນກໍກາຍເປັນດິນ
ທີ່ຂາດຝຸ່ນ ແລະ ກິດຈະກຳດັ່ງກ່າວຈຶ່ງກາຍເປັນເປັນ
ກິດຈະກຳບໍ່ຍືນຍົງ.

ຜົນກະທົບຂອງການປູກຝັງແບບບໍ່ຍືນຍົງນັ້ນກໍໃຫ້
ເກີດການເຊາະເຈື່ອນຮຸນແຮງ ແລະ ດິນເກີດບັນຫາ
ຍ້ອນສາເຫດການທຳລາຍປ່າໄມ້ ໂດຍສະເພາະຢູ່
ຕາມບໍລິເວນພູສູງຊັນ. ການກະສິກຳແບບປູກລູກ

ການດຳເນີນການຄຸ້ມຄອງທີ່ດີທີ່ສຸດ

ການດຳເນີນການຄຸ້ມຄອງທີ່ດີທີ່ສຸດ ຫລື BMP, ແມ່ນການ
ດຳເນີນການໃດໆທີ່ນຳໃຊ້ທີ່ດິນສາມາດຫລຸດຜ່ອນ ຫຼື ລົບ
ລ້າງຜົນກະທົບທາງລົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມໄດ້. ເກືອບໝົດ
ທຸກໆ ຂົງເຂດເສດຖະກິດໃນອ່າງແມ່ນ້ຳຂອງໃນນັ້ນລວມ
ເອົາການກະສິກຳ, ປ່າໄມ້ ແລະ ການລ້ຽງສັດນ້ຳ ມີ
BMP, ເຊິ່ງສາມາດຫລຸດຜ່ອນຜົນກະທົບດ້ານລົບຂອງກິດ
ຈະກຳລົງໄດ້ ແລະ ເຮັດໃຫ້ສຸຂະພາບ ແລະ ການມີປະ
ໂຫຍດຂອງຊັບພະຍາກອນໄດ້ຍືນຍາວອອກໄປ.

ສັງເກດເບິ່ງການເຮັດຟາມ, ເຊັ່ນຕົວຢ່າງການກະສິກຳໃນ
ອ່າງແມ່ນ້ຳຂອງ ແມ່ນເປັນກິດຈະກຳທີ່ສ້າງມົນລະພິດ
ຫຼາຍ. ມັນບໍ່ເປັນຈິງໄດ້ທີ່ຈະຄາດຫວັງໃຫ້ປະຊາຊົນບໍ່ປູກ
ພືດພັນເປັນອາຫານເພື່ອປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມ. ແຕ່
ວ່າມັນຍັງການນຳໃຊ້ທີ່ດິນຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍທີ່ພົວພັນກັບ
ກິດຈະການຟາມ ເຊິ່ງສາມາດລຸດຜ່ອນຜົນກະທົບຈາກການ
ກະສິກຳໄດ້. ບາງ BMP ສຳລັບການກະສິກຳດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

ເພື່ອລຸດຜ່ອນການເຊາະເຈື່ອນ:
ປູກຕົ້ນໄມ້ປົກຫຸ້ມພືດພັນ. ວິທີນີ້ຊ່ວຍໃຫ້ດິນຖືກປົກຫຸ້ມໄວ້
ແລະ ສິ່ງບັນດາອົງຄະທາດຕ່າງໆຄືນສູ່ດິນ. ມັນຍັງຊ່ວຍ
ການເຜີຍອອກສູ່ອາກາດ, ແລະ ປັບປຸງໂຄງສ້າງຂອງດິນ,
ເຮັດໃຫ້ບັນດາອະນຸພາກຕ່າງໆ. ຍືດຕິດກັນຢ່າງແໜ້ນແຟ້ນ
ການຫວ່ານເມັດພືດຕາມບໍລິເວດຮິມຄັນຄູທັງໝົດ. ບໍ່ປ່ອຍ
ປະໃຫ້ມັນເປົ່າເປື້ອຍດິນ ແລະ ຫວ່າງຄັນຄູ ແລະ ດິນທຳ
ການປູກຝັງ. ວິທີນີ້ຈະຊ່ວຍເກັບຮັກສາຕະກອນທີ່ຈະໃຫ້
ອອກໜີ້ຈາກຄັນຄູ ແລະ ກໍຍັງປ້ອງກັນການເຊາະເຈື່ອນ
ຂອງຮິມຄັນຄູໄດ້ອີກດ້ວຍ. ຕໍ່ມາມັນຍັງສາມາດລຸດຜ່ອນ
ການຮັບນ້ຳໜັກຈາກຕະກອນເວລາໄດ້ຮັບນ້ຳໄດ້ອີກ.

ການປູກຕົ້ນໄມ້ສຳລັບຕ້ານລົມ. ປູກຕົ້ນໄມ້ເປັນແຖວຍາວ
ຕາມວົງຮອບຂອງທົ່ງປູກຝັງສາມາດປ້ອງການທົ່ງຈາກການ
ທຳລາຍຂອງລົມພັດໄດ້ເຊິ່ງເປັນການລຸດຜ່ອນການສູນເສັງ
ດິນ.

*ເພື່ອຫລຸດຜ່ອນຜົນກະທົບຈາກຢາຂ້າແມງໄດ້ ແລະ ຢາຂ້າ
ວັດຊະພິດ:*

ປູກຕົ້ນໄມ້ປົກຫຸ້ມພືດພັນເຊັ່ນກັນ ຫວ່ານເມັດພືດ ຫຼື ປູກ
ຜັກສາມາດແຂ່ງຂັນກັບຕົ້ນຫຍ້າໄດ້. ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງເປັນການ
ຫລຸດຜ່ອນຄວາມຕ້ອງການຄວບຄຸມໂດຍໃຊ້ທາດເຄມີ.

ຖ້າຫາກວ່າຈຳເປັນໃຊ້ຢາຂ້າແມງໄມ້, ບໍ່ຄວນຕື່ມ, ລ້າງບັງ
ສິດຢູ່ໃນນ້ຳສ້າງ. ນີ້ແມ່ນການປ້ອງກັນນ້ຳໃຕ້ດິນບໍ່ໃຫ້ເປີຍ
ເປື້ອນ.

(ການເຮັດໄຮ່ມັກຈະຕັດຕົ້ນໄມ້ເພື່ອເຮັດໃຫ້ເປັນເນື້ອທີ່ປູກໃໝ່). ເຖິງແມ່ນວ່າດິນທີ່ຖາງໃໝ່ນັ້ນມີຜົນຜະລິດໃນການປູກສູງ (ຍ້ອນວ່າສານອາຫານມີຢ່າງຫຼວງຫຼາຍໃນດິນ) ກໍຕາມ, ແຕ່ຜົນຜະລິດຈະຕົກລົງພາຍຫຼັງທີ່ທຳການຜະລິດໄດ້ສອງສາມຄັ້ງ ແລະ ກໍຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ບຸກເບີກເນື້ອທີ່ດິນໃໝ່ອີກ.

ສ່ວນໜຶ່ງຂອງການກ່າວໂທດສຳລັບການຕັດໄມ້ ແລະ ດິນເຊື້ອໂຊມແມ່ນຍ້ອນຜົນຂອງການຂະຫຍາຍເນື້ອທີ່ດິນສຳລັບການປູກຝັງ ແລະ ສາມາດອ້າງເຫດຜົນຕໍ່ບັນຫາຂອງການຄອບຄອງທີ່ດິນ. ຊາວກະສິກອນສ່ວນໃຫຍ່ບໍ່ມັກຈະມີດິນແດນເປັນຂອງຕົນເອງ ຫຼື ການຄອບຄອງທີ່ດິນບໍ່ຈະແຈ້ງ. ຍ້ອນວ່າມີການຍ້າຍຖິ່ນຖານມາຈາກແຂວງອື່ນໆ ຫຼື ບາງກໍຮະມີຍັງມີບາງເຂດຍັງບໍ່ທັນໄດ້ເກັບກູ້ລະເບີດອອກໃຫ້ໝົດ, ເຂົາເຈົ້າຈຶ່ງຊອກເນື້ອທີ່ດິນທີ່ປອດໄພເພື່ອທຳການປູກຝັງທີ່ເຂດດິນສູງ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນເຂົາເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ຍອມຮັບເອົາກິດຈະກຳແບບຍືນຍົງ.

ປ່າໄມ້.

ປະຊາກອນຊົນນະບົດໃນບັນດາປະເທດອ່າງແມ່ນ້ຳຂອງອາໄສການໃຊ້ໄມ້ຢ່າງຫຼວງຫຼາຍທີ່ສຸດ ເພື່ອເປັນເຊື້ອເພີງ ສຳລັບການແຕ່ງຢູ່ຄົວກິນ ແລະ ການເຜົາໄໝ້ປະເພດຕ່າງໆ (ກຳປູເຈັງ 95%, ສປ.ປ.ລາວ 80%, ໄທ 52%, ແລະ ຫວຽດນາມ 98%).

ເຖິງແມ່ນວ່າບໍລິມາດຂອງໄມ້ຂະໜາດໃຫຍ່ໄດ້ຖືກນຳໃຊ້ກໍຕາມ, ຜົນກະທົບຂອງໄມ້ເຊື້ອເພີງນັ້ນເມື່ອລວມກັນເຂົ້າແລ້ວ ຍັງຖືວ່າໜ້ອຍກວ່າການຕັດໄມ້ເພື່ອການຄ້າ, ໄມ້ເຊື້ອເພີງແມ່ນເກັບໄດ້ຈາກປ່າໄມ້ກະຈັດກະຈາຍ ແລະ ບໍ່ຈຳເປັນຈະຕ້ອງ ຕັດໄມ້ໃໝ່ໃນເຂດປ່າໄມ້ໃຫ້ແປນ.

ການຕັດຕົ້ນໄມ້ສຳລັບການຄ້າເປັນການຂົ່ມຂູ່ຢ່າງໜັກໜ່ວງຕໍ່ລະບົບນິເວດຂອງປ່າໄມ້ໃນເຂດອ່າງແມ່ນ້ຳຂອງ. ຄວາມຕ້ອງການການສົ່ງອອກສຳລັບໄມ້ທ່ອນ ແລະ ໄມ້ເລື່ອຍທີ່ມີຄ່າສູງນັ້ນ, ມັນໄດ້ພັກດັນໃຫ້ມີການຕັດໄມ້ຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ ໃນບັນດາປະເທດອ່າງແມ່ນ້ຳຂອງ. ໂດຍບໍ່ໄດ້ຄຳນຶງເຖິງການກຳນົດໂທດຂອງການຫ້າມຕັດໄມ້ ແລະ ການໄຕ່ສວນໃນ

ສານ ໃນປະເທດກຳປູເຈັງ, ສປປ. ລາວ, ໄທ ແລະ ຫວຽດນາມ ການຂົນສົ່ງໄມ້ທ່ອນຂ້າມແດນຍັງສືບຕໍ່ມີຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ. ເຮັດໃຫ້ການລັກລອບຕັດໄມ້ແບບຜິດກົດໝາຍມີຫຼາຍຂຶ້ນ.

ຄວາມພະຍາຍາມປູກປ່າໃນອ່າງແມ່ນ້ຳຂອງສັງເກດເຫັນວ່າຍັງບໍ່ທັນພຽງພໍສຳລັບການຊົດເຊີຍໃຫ້ປ່າໄມ້ສູນເສັງລົງໄປຈາກຂະບວນການ ການຕັດໄມ້. ການປູກປ່າແມ່ນປະກອບມີບັນດາຂະນິດພັນທີ່ໃຫ້ຜົນຜະລິດສູງ ເຊັ່ນວ່າ ເປັນໄມ້ແປຮູບ, ວັດຖຸດິບເຮັດເຍື່ອໄມ້, ແລະ ສຳລັບຜະລິດເຈ້ຍ, ໄມ້ສຳລັບເຮັດເຊື້ອເພີງ ແລະ ສາມາດປົກຄຸມດິນທີ່ເປົ່າຫວ່າງໄດ້ຢ່າງວ່ອງໄວ.

ເຖິງແມ່ນວ່າ ຈະມີຄວາມພະຍາຍາມຂະຫຍາຍການປູກປ່າໃຫ້ຫຼາຍຂຶ້ນໃນບັນດາປະເທດຕ່າງໆເຊັ່ນວ່າປະເທດກຳປູເຈັງ ແລະ ປະເທດໄທ, ປ່າໄມ້ເກີດໃຫມ່ສາມາດສະໜອງບັນດາຊີວະພັນນາໆພັນພຽງເລັກນ້ອຍ ຂອງປ່າໄມ້ທຳມະຊາດ. ອີກປະການໜຶ່ງຖ້າບໍ່ມີຄວາມພະຍາຍາມສະໜອງເຂດປ່າປ້ອງກັນອ້ອມຮອບລຳທານ ແລະ ບັນດາແມ່ນ້ຳຕ່າງໆ ໃນຊ່ວງ ຕົ້ນຂອງການຕັດໄມ້ແລ້ວ ຜົນກະທົບຕໍ່ນ້ຳຈືດໜ້າດິນ ແລະ ຊັບພະຍາກອນຢູ່ທາງບົກຈະບໍ່ໄດ້ຮັບຜົນຈາກການປູກປ່າ. ຜົນກະທົບໃນໄລຍະຍາວຕໍ່ທີ່ຢູ່ອາໄສຢູ່ນ້ຳ ແລະ ເຖິງບົກບໍ່ໄດ້ຖືກບັນເທົາ, ເພາະການປູກປ່າ ຈາກຂະນິດພັນດຽວບໍ່ໄດ້ສະໜອງການບົກຫຸ້ມດິນ ທີ່ບັນດາສັດນ້ຳ ແລະ ສັດບົກທ້ອງຖິ່ນຕ້ອງການ.

ການປະມົງ.

ໃນອ່າງແມ່ນ້ຳຂອງ, ມີສັດນ້ຳປະມານ 120 ຊະນິດຖືກຫາເພື່ອການຄ້າ, ປະມານ 30 - 50 ຖືວ່າມີຄວາມສຳຄັນຫຼາຍທາງດ້ານເສດຖະກິດ.

ປາ ແລະ ສັດນ້ຳປະເພດອື່ນໆ ເປັນແຫຼ່ງ ໂປຣເຕອີນທີ່ມີຄຸນະພາບສູງແຕ່ລາຄາຖືກສຳລັບປະຊາຊົນ ຂອງອ່າງແມ່ນ້ຳຂອງ ແລະ ສຳຫລັບການສົ່ງອອກຂາຍເພື່ອສ້າງລາຍຮັບ. ຕົວຢ່າງ ຜະລິດຕະພັນການປະມົງ

ເຊັ່ນ ປູນນ້ຳເຕັມໄດ້ປະກອບສ່ວນເຖິງ 10 % ຂອງ ລາຍຮັບທີ່ເປັນເງິນຕຣາຕ່າງປະເທດຂອງຫວຽດນາມ.

ການຈັບປາເຊິ່ງກວມເອົາ 90 % ຂອງຜະລິດຕະພັນ ປາທັງໝົດໃນອ່າງແມ່ນ້ຳຂອງປະກອບມີຄື:

- ຕາມລຳແມ່ນ້ຳຂອງ ແລະ ບັນດາສາຂາທີ່ສຳຄັນ ຂອງມັນ.
- ທະເລສາບ ແລະ ແມ່ນ້ຳຕຶງເລສາບ.
- ທີ່ນ້ຳຖ້ວຈາກພະນົມເປັນຈົນເຖິງສ່ວນເທິງຂອງ ສາມຫຼຽມແມ່ນ້ຳຂອງປະເທດຫວຽດນາມ.
- ອ່າງເກັບນ້ຳໃນ ສ.ປ.ປ.ລາວ ແລະ ພາກຕາເວັນ ອອກສ່ຽງເໜືອຂອງປະເທດໄທ.
- ສ່ວນນ້ຳກ່ອຍຂອງປາກແມ່ນ້ຳຂອງ.

ຜະລິດຕະພັນຈາກການລ້ຽງສັດນ້ຳປະກອບດ້ວຍ ສ່ວນທີ່ເຫຼືອ 10 % ຂອງຜະລິດຕະພັນປາທັງໝົດໃນ ອ່າງແມ່ນ້ຳຂອງເຊິ່ງປະກອບມີດັ່ງນີ້:

- ໜອງປາພື້ນບ້ານຂະໜາດນ້ອຍແບບຄອບຄົວ ຫຼື ຊາວບ້ານ.
- ການລ້ຽງແບບໃຊ້ກະຊັງ ແລະ ຄອກສ່ວນໃຫຍ່ ແມ່ນຢູ່ທະເລສາບປະເທດກຳປູເຈັງ ແລະ ບາງ ເຂດຂອງແມ່ນ້ຳຂອງ ແລະ ແມ່ນ້ຳບາສັກໃນປະ ເທດຫວຽດນາມ.
- ການລ້ຽງປາແລະ ປູ ຈາກນາເຂົ້າ
- ລ້ຽງເພື່ອການຄ້າແບບຈຸດສຸມ ແລະ ເຄິ່ງຈຸດສົມ. ມີພັນສັດປະມານ 30 ຊະນິດຖືກລ້ຽງຢູ່ອ່າງແມ່ ນ້ຳຂອງ. ການປະຕິບັດການຫລາຍຢ່າງພົວພັນ ຢ່າງໃກ້ຊິດກັບປະຊາກອນປາທຳມະຊາດເຊັ່ນ ວ່າການລ້ຽງຢ່າງກ້ວາງຂວາງຂອງ ສອງແນວພັນ ປາຫນັງແມ່ນ້ຳຂອງຢູ່ສາມຫຼຽມແມ່ນ້ຳຂອງປະ ເທດຫວຽດນາມ. ການປະມົງດັ່ງກ່າວນີ້ແມ່ນຂຶ້ນ ກັບການຈັບໄດ້ ແລະ ການຂະຫຍາຍຕົວຂອງປາ ຮາມທີ່ຈັບມາໄດ້ໃນແມ່ນ້ຳຂອງໃກ້ກັບຊາຍແດນ ຫວຽດນາມ - ກຳປູເຈັງ.

ໂດຍທຸລຸດລົງການຫາປາໃນອ່າງແມ່ນ້ຳຂອງການ ຂະຫຍາຍການລ້ຽງສັດນ້ຳຄາດວ່າຈະເພີ່ມຂຶ້ນ. ເຖິງ ແມ່ນວ່າອັນນີ້ປຽບເໝືອນວ່າເປັນການຊົດເຊີຍການ

ເກັບກູ້ຜົນຜະລິດທີ່ທຸລຸດລົງ, ມັນໄດ້ມີບາງບັນຫາພົວ ພັນກັບການລ້ຽງປາດັ່ງນີ້:

- ການລ້ຽງປາແບບພື້ນບ້ານຂະໜາດນ້ອຍ ພົບ ກັບບັນຫາສຸຂະພາບ ແລະ ສຸຂະອະນາໄມ ແລະ ກະຈາຍຄວາມເປື້ອນເປົ້າສູ່ແວດລ້ອມທາງ ນ້ຳ - ໂດຍນຳໃຊ້ມູນຄົນເປັນອາຫານເກືອປາ ເປັນສິ່ງໃຫ້ການຂະຫຍາຍພະຍາດທາງນ້ຳໄດ້.
- ມີການວາງແຜນບໍ່ດີ. ການລ້ຽງປາຢ່າງກວ້າງ ຂວາງບໍ່ສາມາດຍືນຍົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ມີການທຳລາຍ ພືດເທິງບົກທ້ອງຖິ້ມ. ຕົວຢ່າງການລ້ຽງປູຢ່າງ ກວ້າງຂວາງທີ່ປະເທດຫວຽດນາມໄດ້ທຳລາຍເນື້ອ ທີ່ຂອງຕົ້ນໄມ້ເຂດອັນເຮັດໃຫ້ນ້ຳຫນ້າດິນມີຄຸນ ນະພາບເຊື່ອມລົງ.

ການຂຸດຄົ້ນບໍ່ແຮ່.

ກິດຈະກຳບໍ່ແຮ່ໃນບັນດາປະເທດອ່າງແມ່ນ້ຳຂອງ ຍັງບໍ່ທັນຂະຫຍາຍຫຼາຍເທື່ອ. ສະພາບດັ່ງກ່າວຈະມີ ການປ່ຽນແປງໃນອະນາຄົດເຊິ່ງເມື່ອທ່າແຮງທາງດ້ານ ເສດຖະກິດ ຂອງຊັບພະຍາກອນນີ້ແມ່ນຖືກປະກົດເປັນ ຈິງ.

ສ.ປ.ປ.ລາວ ມີຊັບພະຍາກອນແຮ່ທາດທີ່ສຳຄັນ (ເຊັ່ນ ອັນຍະມະນີ, ກົ່ວ) ແລະ ກິດຈະການການຂຸດ ບໍ່ແຮ່ຄາດວ່າຈະເປັນສິ່ງສຳຄັນ ແລະ ຈະຂະຫຍາຍ ຕົວໃນອານາຄົດອັນໃກ້ນີ້. ປະເທດຫວຽດນາມໄດ້ຂຸດ ຄົ້ນເອົາບັນດາແຮ່ທາດເຊັ່ນ ດິນຂາວ (kaolin), ແລະ ແຮ່ບົກຊິດ ຢູ່ເຂດເນີນສູງພາກກາງ. ປະເທດກຳປູ ເຈັງ ມີບໍ່ຄຳ, ບົກຊິດ ແລະ ມັງກາແນສ ນອກນັ້ນຍັງ ມີພອຍຕີ່ມອີກ.

ກິດຈະກຳການຂຸດຄົ້ນບໍ່ແຮ່ ແລະ ຂະບວນການ ຜະລິດຂອງມັນສາມາດເກີດມີຜົນກະທົບຢ່າງແຮງຕໍ່ສິ່ງ ແວດລ້ອມ ຖ້າຫາກວ່າປະຕິບັດການຜະລິດດັ່ງກ່າວບໍ່ ໄດ້ມີກິດລະບຽບຄວບຄຸມຢ່າງຖືກຕ້ອງ. ສຳລັບເຫດ ຜົນດັ່ງກ່າວນີ້ບັນດາປະເທດຕ່າງໆ ເຊັ່ນວ່າ ສ.ປ.ປ. ລາວ ໄດ້ພິຈາລະນາຢ່າງໃກ້ຊິດໂຄງການຂຸດຄົ້ນບໍ່ ແຮ່ໂດຍຜ່ານການນຳໃຊ້ EIA ຢ່າງເຂັ້ມງວດ ເພື່ອ ເຮັດໃຫ້ຜົນກະທົບມີນ້ອຍທີ່ສຸດ ເຊັ່ນວ່າ:

- ການຕົກຕະກອນ.
- ການທຳລາຍພືດພັນ.
- ການປ່ຽນແປງທັດສະນີຍະພາບ (ສູນທຣີຍະພາບ).
- ມົນລະພິດນ້ຳໜ້າດິນ ແລະ ນ້ຳໃຕ້ດິນ (ການລະບາຍແຮ່ກີດ ຫລື ການປ່ອຍອອກທີ່ກໍ່ຜົນກະທົບຕໍ່ລະບົບຊີວະປະທານ ແລະ ຄຸນນະພາບນ້ຳດື່ມ ແລະ ການລ້ຽງປາ).
- ມົນລະພິດທາງອາກາດ (ຝົນກີດ).
- ຜົນກະທົບຂັ້ນທີ່ສອງ (ການຂົນສົ່ງການຜະລິດ, ການສ້າງເຂື່ອນໄຟຟ້າເພື່ອຫລອມແຮ່ທາດ).

ລະບຽບການວ່າດ້ວຍກິດຈະກຳຂຸດບໍ່ແຮ່ແມ່ນມີຄວາມສັບສົນຫຼາຍ ແລະ ບັນດາບັດໃຈເຮັດໃຫ້ມັນມີປະສິດທິພາບຕໍ່ລົງມືດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້.

- ການຂາດຄວາມເຂົ້າໃຈດ້ານວິທະຍາສາດຂອງສະພາບແວດລ້ອມທີ່ຈະອາດໄດ້ຮັບຜົນກະທົບ.
- ລັກສະນະຂອງ EIA ທີ່ບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້ເລິກເຊິ່ງ.
- ການພິນິດພິຈາລະນາບໍ່ຖີ່ຖ້ວນ ຕໍ່ຜົນກະທົບຈິງໃນເວລາດຳເນີນກິດຈະການຂຸດຄົ້ນບໍ່ແຮ່.
- ການບໍ່ສາມາດເຂົ້າໄປຫາບໍ່ແຮ່ທີ່ຢູ່ຫ່າງໄກສອກຫຼີກ.

ຊົນລະປະທານ / ການຜັນນຳ

ເຖິງວ່າການພັດທະນາຊົນລະປະທານໄດ້ຂະຫຍາຍຢ່າງກ້ວາງຂວາງ, ການຜັນນຳຂະໜາດໃຫຍ່ຖືກຈຳກັດຂອບເຂດໂດຍພື້ນຖານໃນບາງສ່ວນຂອງອ່າງແມ່ນ້ຳຂອງ (ພູພຽງໂຄຣຣາຊ ພາກຕາເວັນອອກສຽງເໜືອປະເທດໄທ).

ບັນດາໂຄງການດັ່ງກ່າວໂດຍທົ່ວໄປ ແລ້ວ ແມ່ນມີຫລາຍວັດຖຸປະສົງເຊັ່ນ:

- ການຊົນລະປະທານ.
- ການຄວບຄຸມນ້ຳຖ້ວມ.

- ການຜະລິດພະລັງງານ.
- ການສະໜອງນ້ຳ (ເຊັ່ນ ການເສີມນ້ຳໃຫ້ອ່າງນ້ຳເຈົ້າພະຍາ ແລະ ການສະໜອງນ້ຳໃຫ້ເມືອງບາງກອກ)

ຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ ຈາກໂຄງການຜັນນຳຂະໜາດໃຫຍ່ມີດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້.

- ການປ່ຽນແປງລະບົບນິເວດ.
- ລະບົບນິເວດຂອງເຂດດິນທາມຢູ່ໃກ້ກະແສນ້ຳ ແລະ ບໍລິເວນເຂດປາກແມ່ນ້ຳທີ່ຂຶ້ນກັບນ້ຳຖ້ວມຕາມລະດູການອາດໄດ້ຮັບຜົນກະທົບ.
- ການສູນເສັງປ່າໄມ້ຍ້ອນນ້ຳຖ້ວມເພື່ອເຮັດເປັນອ່າງເກັບນ້ຳ.
- ການຍົກຍ້າຍປະຊາຊົນ.

ການພັດທະນາເຂື່ອນພະລັງນ້ຳ.

ແມ່ນ້ຳຂອງຖືວ່າມີທ່າແຮງຂອງພະລັງງານຊົນລະສາດ (ຫຼາຍກ່ວາທຸກລະບົບແມ່ນ້ຳໃນອາຊີຕາເວັນອອກ). ຄວາມສູງຊັນໃນອ່າງນ້ຳລ້ານຊ້າງ, ບາງສ່ວນຂອງເຂດເມີນສູງພາກຕາເວັນອອກ ແລະ ພາກໃຕ້ເຊິ່ງແທດເໝາະສຳລັບການພັດທະນາສ້າງເຂື່ອນໄຟຟ້າ.

ການປະເມີນທ່າແຮງຂອງການຜະລິດກະແສໄຟຟ້າ. ແມ່ນມີຄ່າຜິດດ່ຽງຫລາຍ ເພາະວ່າປະຈຸບັນນີ້ຍັງບໍ່ມີເຂົ້າໃຈຢ່າງຄົບຖ້ວນຕໍ່ລະບອບອຸທິກກະສາດຂອງອ່າງ.

ຕົວຂັບເຄື່ອນສຳຄັນ ສຳລັບການພັດທະນາເຂື່ອນພະລັງໄຟຟ້າໃນອ່າງແມ່ນ້ຳຂອງໄດ້ແກ່ການເພີ່ມຄວາມຕ້ອງການກະແສໄຟຟ້າໂດຍສະເພາະໃນປະເທດໄທ ແລະ ປະເທດຫວຽດນາມ. ໄລຍະຜ່ານມາຄວາມຕ້ອງການໄດ້ຫລຸດລົງຍ້ອນສະພາບເສຖະກິດໃນພາກພື້ນຕົກຕໍ່າ ເຖິງຈະເປັນພຽງຊົ່ວຄາວກໍ່ຕາມ. ແຕ່ມັນກໍ່ໃຫ້ລາຄາກະແສໄຟຟ້າຫລຸດລົງ ການພັດທະນາເຂື່ອນໃໝ່ຈຶ່ງ ມີຄວາມເປັນໄປໄດ້ຫນ້ອຍ.

ໂຄງການເຂື່ອນໄຟຟ້າພະລັງນ້ຳມີທ່າແຮງທີ່ຈະມີຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມສູງ ແລະ ຕໍ່ສັງຄົມສູງ. ເຖິງແມ່ນວ່າໂຄງການສ້າງເຂື່ອນສາມາດມີ ຜົນກະທົບ

ດ້ານບວກເຊັ່ນການ ຄວບຄຸມນ້ຳຖ້ວມ ແລະ ການເພີ່ມນ້ຳໄຫລໃນລະດູແລ້ງກໍ່ຕາມ, ຕ້ອງມີການພິຈາລະນາຢ່າງຖີ່ຖ້ວນເຖິງຜົນກະທົບດ້ານລົບອີກເຊັ່ນ:

- ຜະລິດຕະພາບດ້ານກະສິກໍາທີ່ຫລຸດລົງໃນ ໃຕ້ກະແສນ້ຳ ຍ້ອນສາຍເຫດຂອງການຫລຸດລົງການທັບຖົມຂອງດິນ ຍ້ອນການຫລຸດລົງຂອງເຂດນ້ຳຖ້ວມ.
- ເປັນການຫລຸດລົງຂອງເນື້ອທີ່ເໝາະສົມສໍາລັບການປູກຝັງຕາມຮີມຝັ່ງແມ່ນ້ຳ ແລະ ເກາະດອນທີ່ຂຶ້ນກັບການຂຶ້ນລົງຂອງນ້ຳໄຫລໃນແມ່ນ້ຳ.
- ມີນ້ຳຖ້ວມດິນເຂດປ່າໄມ້
- ຂໍ້ຂັດແຍ່ງກັບເຂດອະນຸລັກຊີວະນາໆພັນເດີມຫລືກໍາລັງຖືກສະເໜີຢູ່.
- ຜະລິດຕະພາບທາງດ້ານການປະມົງຫລຸດລົງ.
- ຜົນກະທົບຂັ້ນສອງຕໍ່ປ່າໄມ້ (ເຊັ່ນການຕັດໄມ້ , ການກໍ່ສ້າງຖະໜົນ) ຍ້ອນວ່າເຂົ້າໄປເຖິງເຂດສອກຫລັກ.
- ຜົນກະທົບທາງສັງຄົມ (ການຈັດສັນຜິດປ່ອນ, ທໍາລາຍກິດຈະກໍາດ້ານກະສິກໍາ).

ການປະມົງຫນ້າຈະຖືກຜົນກະທົບຫລາຍທີ່ສຸດຈາກການພັດທະນາເຂື່ອນໄຟຟ້າພະລັງງານນ້ຳ, ທ່າແຮງຂອງຜົນກະທົບມີຈາກ.

- ລະດັບນ້ຳຂຶ້ນໆລົງ.
- ການເຊື່ອມໂຊມຂອງຄຸນນະພາບນ້ຳ.
- ການສູນເສັງທີ່ອາໄສເປັນບ່ອນວາງໄຂ່ເມື່ອມີນ້ຳຖ້ວມ.
- ການສູນເສັງບ່ອນວາງໄຂ່ ແລະ ເພາະໄຂ່ໂດຍການປ່ຽນແປງດ້ານອຸທິກກະສາດ,

ດ້ານການຂົນສົ່ງ.

ການພັດທະນາດ້ານການຂົນສົ່ງ ໃນອ່າງແມ່ນ້ຳຂອງລວມມີການກໍ່ສ້າງທາງ, ທາງລົດໄຟ, ທາງນ້ຳ

ແລະ ທ່າເຮືອ. ເຖິງແມ່ນວ່າລະບົບການຂົນສົ່ງທີ່ມີຢູ່ ຍັງບໍ່ທັນພຽງພໍໃນທຸກໆປະເທດ (ຍົກເວັ້ນປະເທດໄທ), ການພັດທະນາຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງ ກໍາລັງຖືກວາງແຜນ ຫຼື ຖືກນໍາສະເໜີເພື່ອອໍານວຍຄວາມສະດວກໃຫ້ແກ່ການພັດທະນາພາກພື້ນໂດຍຜ່ານການປັບປຸງການຈໍລະ

ຈອນຂອງສິນຄ້າ ແລະ ຜູ້ໂດຍສານ.

ສູນກາງການພັດທະນາການຂົນສົ່ງໃນອ່າງແມ່ນ້ຳຂອງແມ່ນການກໍ່ສ້າງທາງເຂດເຊື່ອມຕໍ່ໄປນີ້:

- ເສັ້ນທາງເຊື່ອມຕໍ່ກັນເຂດຊາຍຝັ່ງຕາເວັນອອກລະຫວ່າງບາງກອກ-ພະນົມເປັນ-ວຸງເຕົາ (ທວຽດນາມ).
- ເສັ້ນທາງເຊື່ອມຕໍ່ແຕ່ຕາເວັນອອກທາຕາເວັນຕົກລະຫວ່າງປະເທດໄທ-ສ.ປ.ປ.ລາວ-ປະເທດວຽດນາມ.
- ເສັ້ນທາງເຊື່ອມຕໍ່ແຕ່ເໜືອ ຫາໃຕ້ ລະຫວ່າງ ຊຽງຮາຍ - ພະມ້າ - ສ.ປ.ປ.ລາວ - ຄຸນມິງ.

ການພັດທະນາການຂົນສົ່ງແມ່ນເຊື່ອມໂຍງ ແລະ ພົວພັນກັບໂຄງລ່າງ (ຂົວ, ສາຍສົ່ງໄຟຟ້າ) ແມ່ນມີທ່າແຮງກໍ່ຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມແລະ ຕໍ່ສັງຄົມຜົນກະທົບດັ່ງກ່າວມີດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

- ເຮັດໃຫ້ແຫລ່ງທີ່ຢູ່ຂອງປາ ແລະ ສັດນ້ຳເຊື່ອມໂຊມລົງ.
- ການເຂາະເຈື່ອນ ແລະ ການຕົກຕະກອນເພີ່ມຂຶ້ນ.
- ການຕັດແຍກອອກຈາກກັນຂອງທີ່ພັກອາໄສທີ່ມີຄຸນນະພາບສູງເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ຊີວະນາໆພັນມີການສູນເສັງ.

- ມົນລະພິດທາງອາກາດ.
- ມົນລະພິດທາງນ້ຳ
- ການຍົກຍ້າຍຖິ່ນຖານ.